

[Svend Auken]

forhandlinger, man selv var ansvarlig for, forhandlingerne med de offentligt ansatte? Der var der ikke tale om noget forhandlings-sammenbrud, der var ikke tale om konflikt osv. Der brugte man sammenbruddet og konflikten på det private arbejdsmarked til at trække en løsning ned over 700.000 offentligt ansatte. Havde der været nogen oprigtighed i synspunktet om frie forhandlinger, fagvise forhandlinger, havde man naturligvis ikke gjort dette.

Det er rigtigt, som statsministeren siger, at mit dagsordensforslag giver anledning til, at man kan prøve regeringens parlamentariske mandat i dag. I realiteten har det parlamentarisk set den samme virkning som det forslag, hr. Gert Petersen og fru Anne Grete Holmsgård har fremsat for henholdsvis SF og venstresocialisterne. Det er en prøve på den støtte, regeringen har i det danske folketing. Vi har ment, at det var rigtigt at få denne konstatering på nuværende tidspunkt, for socialdemokratiet ønsker ikke lod eller del i den generelle politik, som den nuværende regering fører. På konkrete områder, i konkrete sager, f.eks. en skattereform, ja vel, hvis det kan lade sig gøre på en socialt rigtig og mere enkel og fornuftig måde, men lod eller del i den almindelige økonomiske politik ønsker vi selvsagt ikke.

Nu har vi talt meget om økonomi, og jeg vil godt slutte med noget, som statsministeren i sine to lange taler overhovedet ikke berørte, nemlig menneskers følelser, menneskers oplevelse af deres egen situation.

Statsministeren har det indtryk, at der stort set kun findes tilfredse danskere, at der stort set kun er lykke og harmoni her i landet, og at det år for år går bedre og bedre. Statsministeren har ingen sans for de hundredtusindvis af familier, der er hårdt presset i øjeblikket. Statsministeren har ikke sans for de godt 260.000 arbejdsløse, de knap 70.000 ungdomsarbejdsløse, de mange, som virkelig er i alvorlige vanskeligheder. Statsministeren siger: trygheden stiger, velstanden stiger, velfærden stiger, osv. Sådan oplever mennesker det ikke.

Et stort mindretal i den danske befolkning, ja, måske efterhånden endda et flertal, oplever det sådan, at de er sat uden for indflydelse i deres eget land, at deres levefod, deres levevilkår, deres udfoldelsesmuligheder til stadighed beskæres til fordel for de bedst

stillede herhjemme. Det er årsagen til det stigende konfrontationspres, som vi har nævnt i vor dagsorden. Det er årsagen til, at modsætningerne vokser herhjemme. Hvis vi skal overvinde dem, skal der en helt anderledes positiv politik til. Jeg har nævnt hovedelementerne i den i mit første indlæg her i dag.

Jeg skal kun her til sidst understrege, at det skal være en politik, der har tillid til mennesker, der vil overlade til mennesker selv at træffe afgørelser, der vil lytte til de synspunkter og interesser, der findes rundt omkring i samfundet, som ikke bygger kunstige modsætningsforhold op, men som tror på samarbejde, som tror på nytænkning, som tror på udfoldelsesmuligheder i alle dele af den menneskelige tilværelse.

Det er kort sagt en politik, der er i diame-tral modsætning til den politik, regeringen står for.

Tørnæs (V):

Det har været meget vanskeligt at få oplyst, hvad det såkaldte arbejderflertal ville gennemføre, hvilken politik de ville føre. Socialdemokratiets formand, hr. Anker Jørgensen, har jo sagt, at det må vente til efter et valg, så kan vi snakke om det. Men socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Svend Auken, var anderledes præcis i dag, da han på et enkelt punkt sagde: her ved vi, hvad socialdemokratiet og SF vil gennemføre. Vi vil ikke alene stemme imod loven om uddannelses-tilbud, vi vil også afskaffe den. Man har altså taget præcis stilling. Man siger her, at man i stedet for uddannelses-tilbud ønsker, at de ledige kan få jobtilbud og maksimumsdagpenge resten af livet. Man har altså gjort sin stilling til det forslag endeligt og definitivt op.

Ja men hvordan harmonerer det med, at man fra socialdemokratiets side ønsker en udsættelse af tredje behandling af de pågældende lovforslag? Hvordan kan man her i tinget stå og sige, at disse lovforslag ikke er tilstrækkeligt belyst, når man allerede har taget så konkret stilling til dem, at man siger, at man ikke blot vil stemme imod dem, men oven i købet søge dem ændret ved først givne lejlighed? Er det ikke snarere sådan, at den 12 dages udsættelse er udtryk for rådvildhed, ikke mindst i socialdemokratiet, ud-